

Σχετικά με την κρίση στο ΠΑΣΟΚ

1. Το ΠΑΚ (Πανελλήνιο Απελευθερωτικό Κίνημα), οργάνωση αντιστασιακή της περιόδου 1968-1974 που έδρασε κατά της αμερικανοκίνητης δικτατορίας, αποτέλεσε την ιστορική αφετηρία του ΠΑΣΟΚ και σημάδεψε στα πρώτα χρόνια της πορείας του την ιστορική δυναμική του. Υπήρξε η έκφραση του ελληνικού πολιτικού ριζοσπαστισμού την εποχή της δικτατορίας, τον οποίο διατύπωσε ως πολιτική στρατηγική με τη Διακήρυξη της 3ης Σεπτέμβρη και τον «διοχέτευσε» σε ευρύτερα κοινωνικά στρώματα της ελληνικής κοινωνίας την περίοδο της μεταπολίτευσης. Από την άποψη αυτή το ΠΑΚ αποτελεί την προϊστορία του ΠΑΣΟΚ.

Η εποχή της γέννησης του ΠΑΚ και στη συνέχεια, μετά τη μεταπολίτευση, του ΠΑΣΟΚ ήταν εποχές κορύφωσης των αντιαποικιακών και εθνικοαπελευθερωτικών αγώνων, εποχή ελπίδας και οραμάτων για τους σκλαβωμένους και εκμεταλλευόμενους, από τους ισχυρούς και τον ιμπεριαλισμό, λαούς του κόσμου. Ο εθνικοαπελευθερωτικός αγώνας του ΠΑΚ αποκτούσε με ταχύτατους ρυθμούς ισχυρή αντιιμπεριαλιστική δυναμική και σοσιαλιστική προοπτική μέσα στο παγκόσμιο πολιτικό κλίμα και κατέλαβε τη θέση του ανάμεσα στα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα. Τμήμα των θέσεων του καταγράφηκε στις αρχικές θέσεις του νεοσύστατου ΠΑΣΟΚ, οι οποίες πολύ σύντομα εγκαταλείφθηκαν.

2. Το νεοϊδρυθέν ΠΑΣΟΚ στις 3.9.1974 εξήγγειλε ως αρχές του το

τετράπτυχο: Εθνική Ανεξαρτησία — Λαϊκή Κυριαρχία — Κοινωνική Δικαιοσύνη — Δημοκρατικές Διαδικασίες. Τον Οκτώβρη 1974 προσετέθη ως συνιδρυτική συνιστώσα, η αντιστασιακή οργάνωση «Δημοκρατική Άμυνα». Πολύ σύντομα, αρχής γενομένης το 1975, το τετράπτυχο θα μείνει τρίπτυχο, αφού οι Δημοκρατικές Διαδικασίες θα εγκαταλειφθούν επισήμως τόσο εξαγγελτικά, όσο και το κυριότερο : στην πράξη. Το ΠΑΣΟΚ μετατρέπεται ταχύτατα σε αρχηγικό κόμμα. Οι αντίθετες φωνές διώκονται και διώχνονται εν τέλει. Καθοριστικές είναι οι διαγραφές της «Δημοκρατικής Άμυνας» τον Ιούνιο του 1975 (με επικεφαλής τους Στάγκο — Μανωλκίδη — Φίλια — Καραγιωργά), των «τροτσκιστών» στις αρχές του 1976 και του λεγόμενου «ΠΑΣΟΚ Β΄», ήτοι της πλειοψηφίας των στελεχών του ΠΑΚ και της σπουδαστικής παράταξης ΠΑΣΠ τον Δεκέμβρη του 1976. Στη συνέχεια, εντός του 1977, ο πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ αυτονομείται και ηγείται ανεξέλεγκτα μετά από τη θέσπιση της θέσης του προέδρου ως οργάνου.

3. Το ΠΑΣΟΚ επιχειρεί την πρώτη του (δεξιά) «στροφή» προς την εξουσία με το θεώρημα της Εθνικής Λαϊκής Ενότητας (ΕΛΕ) το 1979 που επισφραγίζεται με τη Σύνοδο της Χαλκίδας. Προσχωρούν σε αυτό μια σειρά από παλαιούς πολιτευτές της Ένωσης Κέντρου. Από εκείνη τη στιγμή και μετά, θα ερωτοτροπεί ανοιχτά με το λαϊκισμό μέχρι και το θάνατο του ιστορικού ηγέτη του. Το 1980 διαγράφεται η ομάδα Νεολαίας Τζιόλα - Τζουβάνου, ώστε να μην υπάρχουν αντιρρήσεις στην πορεία προς την εξουσία.

4. Κατά την περίοδο της πρώτης διακυβέρνησης της χώρας από το ΠΑΣΟΚ, ιδιαίτερα την πρώτη τετραετία 1981-1985, έχουμε ανάδειξη της πολιτικής εκπροσώπησης του μπλοκ των «μη-προνομιούχων». Η προστασία των τελευταίων, που αποτελούσαν τη ραχοκοκαλιά του Κινήματος (αγρότες, μικροαστικά στρώματα των πόλεων, συνδικαλιστική γραφειοκρατία) ταυτίστηκε με το αίτημα και την προοπτική του Κράτους Δικαίου που υπήρξε κινητήρια δύναμη καθοριστικής σημασίας για την εκλογική νίκη του 1981. Χαρακτηριστικές θετικές κινήσεις της περιόδου η αναγνώριση της Εθνικής Αντίστασης, η ίδρυση του ΕΣΥ (Εθνικό Σύστημα Υγείας) και η ενίσχυση του αισθήματος ασφάλειας των πολιτών απέναντι στις εξωτερικές απειλές. Αυτή την περίοδο του ΠΑΣΟΚ έδειξε τα όριά του.

5. Την ίδια περίοδο, αυτή της πρώτης διακυβέρνησης της χώρας από το ΠΑΣΟΚ (1981-1989) έχουμε δύο αλληλοεξαρτώμενα φαινόμενα. Αφενός τη σταδιακή μείωση της έκφρασης του πολιτικού και κοινωνικού ριζοσπισμού αποτέλεσμα ενδοτισμού στις διεθνείς και εσωτερικές πιέσεις και αφετέρου τη σταδιακή απώλεια των δυναμικών στοιχείων της κυβερνητικής

πολιτικής που αφορούν την αναδιανομή του εθνικού εισοδήματος υπέρ ασθενέστερων τάξεων και στρωμάτων του ελληνικού λαού.

Εμφανίζεται μεταξύ των στελεχών ο παραγοντισμός και η αλαζονεία. Διαμορφώνεται μια γραφειοκρατία, η οποία ελέγχει το Κόμμα-Κίνημα και το κράτος. Το κοινό στοιχείο είναι ο συγκεντρωτισμός. Εμπεδώνεται η αλλαγή στη φυσιογνωμία του ΠΑΣΟΚ: από την αυτό-οργάνωση στη γραφειοκρατικοποίηση και στον οργανωτισμό. Η ηγετική ομάδα που αναδεικνύεται από το 1977, μετά το πέρας των μαζικών διαγραφών αποκτά χαρακτηριστικά κλειστής ομάδας εξουσίας που αφενός ανατροφοδοτείται και αφετέρου ανακυκλώνεται από τον Ανδρέα Παπανδρέου. Η ίδια ομάδα θα επιδιώσει και στην επόμενη περίοδο, μέχρι το θάνατο ουσιαστικά του ιστορικού ηγέτη του ΠΑΣΟΚ. Τόσο κατά την τελευταία περίοδο του Α. Παπανδρέου, όσο και στην επακολουθήσασα «εκσυγχρονιστική» του Κ. Σημίτη λειτουργεί πλέον ένα κακέκτυπο «Δημοκρατικού Συγκεντρωτισμού», ήτοι ένας ιδιότυπος ολοκληρωτισμός. Ένας «Σταλινισμός» καπιταλιστικού τύπου!

6. Μετά την επάνοδό του στην εξουσία, το 1993, το ΠΑΣΟΚ είναι ήδη ένα άλλο κόμμα. Κίνημα μεταλλαγμένο. Το ΠΑΣΟΚ έχει ήδη μετατραπεί από μαζικό κίνημα σε κόμμα στελεχών. Με την επικράτηση του «εκσυγχρονισμού» και του Κώστα Σημίτη το 1996, η αποδοχή της σοσιαλδημοκρατίας γίνεται επίσημη γραμμή, ενώ στην πράξη εφαρμόζεται μια σκληρή σοσιαλ-φιλελεύθερη πολιτική ενάντια στα λαϊκά στρώματα που ακολουθούσαν και στήριζαν το ΠΑΣΟΚ την προηγούμενη περίοδο 1981-1989. Παράλληλα, από την ανάληψη των «εκσυγχρονιστών» και εντεύθεν, η κρίση που μάστιζε την ελληνική κοινωνία έγινε ορατή διά γυμνού οφθαλμού.

7. Ο λεγόμενος «εκσυγχρονισμός» συμπίπτει χρονικά στην χώρα μας με την άνοδο στην εξουσία του ΠΑΣΟΚ του Κώστα Σημίτη. Αναγγέλθηκε ως ο μόνος ρεαλιστικός δρόμος για την διακυβέρνηση της χώρας. Ανάλογες απόψεις εκφράστηκαν και στην Μεγάλη Βρετανία, τη Γερμανία και τη Γαλλία. Ο «εκσυγχρονισμός» προέτασε ένα άλλο κράτος, λιγότερο συγκεντρωτικό, περισσότερο ευέλικτο και σαφώς λιγότερο παρεμβατικό (ακόμα και στο πεδίο της κοινωνικής πολιτικής). Κοινή, αλλά όχι πάντα ομολογημένη προβληματική ήταν ότι ο σοσιαλισμός έχει εξαντλήσει τα ιστορικά του όρια.

Μέσα στην οκταετία 1996-2004 το εγχείρημα του «εκσυγχρονισμού» αλλά και αυτό του νέου «ψευδεπίγραφου» τρίτου δρόμου έδειξε τα δικά του όρια και κυρίως τις προδιαγεγραμμένες μεταλλάξεις του.

Η ελληνική εκδοχή του εκσυγχρονισμού βασίστηκε σε ένα πολιτικό πρόγραμμα, το οποίο επεδίωκε να εμφανιστεί ως σύνθεση διαρρυθμίσεων και απο κρίσεων σε διαπιστωμένα προβλήματα της κοινωνίας. Η υπόσχεση για ορ-

Ο μύθος της «ισχυρής Ελλάδας» κατέρρευσε πριν καν διατυπωθεί.

Στην περίπτωση μας οι ΗΠΑ από την εποχή της στρατιωτικής επέμβασης στην Γιουγκοσλαβία και εντεύθεν, αναπροσαρμόζουν τον χάρτη αποκλειστικά με βάση τα συμφέροντά τους (πρόσφατο παράδειγμα η αναγνώριση της FYROM από τις ΗΠΑ ως «Δημοκρατία της Μακεδονίας»). Η χώρα υποχώρησε από την Εθνική Ανεξαρτησία στην μονομερή εξάρτηση. Το πιο πιθανό σενάριο κρίσης, είναι αυτό της ολιγοήμερης ελληνοτουρκικής σύρραξης. Ο άμεσος στόχος μπορεί να εμφανιστεί με την μορφή της ελληνοτουρκικής συμφωνίας-πακέτο για Αιγαίο-Κύπρο υπό την εγγύηση των ΗΠΑ και πιθανοί «χειρισμοί διευθέτησης» θα είναι πιο εύκολοι αν δεν υπάρχει άλλη μεγάλη εστία κρίσης στην περιοχή (να έχει «τακτοποιηθεί» το ζήτημα του Κοσσυφοπεδίου) και υπάρχει ένα πολυδιασπασμένο εσωτερικό μέτωπο στην Ελλάδα σε κατάσταση κρίσης και διαπάλης μηχανισμών.

Δυστυχώς, μια πρόβα πολύ κοντά σ' αυτό το σενάριο το ζήσαμε στο τέλος Ιανουαρίου 1996 με τις βραχονησίδες Ίμια. Όπως αντίστοιχα είδαμε τι εννοούν οι Ιμπεριαλιστές ως λύση του Κυπριακού, όταν προωθούσαν ως λύση το περιβόητο «Σχέδιο Ανάν» — μαζί με πλήθος ντόπιων υποστηρικτών τους — που ευτυχώς ο Ελληνισμός της Κύπρου έστειλε στην κάλαθο των αχρήστων.

Το δόγμα «ακεραιότητας» το οποίο έχει υιοθετήσει η Δύση για το διφυές στρατοκρατικό-φιλοϊσλαμικό πολυεθνικό σύμφυρμα της Τουρκίας, ιστορικά έχει αποδειχθεί βασικός πυλώνας ύπαρξης του τουρκικού κράτους. Στο έδαφος αυτής της πραγματικότητας η τουρκική πολιτική είχε σαν βασικό της στοιχείο την διαπραγμάτευση της στρατηγικής της χρησιμότητας για τις Μεγάλες Δυνάμεις ώστε να διευρύνει τα οφέλη της διασφαλίζοντας παράλληλα την εξωτερική μη παρέμβαση, ανοχή και πολλές φορές στήριξη στους οποιουσδήποτε γενοκτονικούς εσωτερικούς χειρισμούς της.

Με αυτό τον τρόπο η αναζήτηση στις μεταψυχροπολεμικές συνθήκες σοβαρού ρόλου στον στρατηγικό σχεδιασμό των Μεγάλων Δυνάμεων γίνεται για το τουρκικό κράτος ταυτόσημο ζήτημα για την ίδια την ύπαρξή του. Η έναρξη ενταξιακών διαπραγματεύσεων Τουρκίας- Ε.Ε. ,που πολιτικά υποστηρίζει και όλο το λεγόμενο «εκσυγχρονιστικό στρατόπεδο» όλων των ελληνικών πολιτικών κομμάτων στη χώρα μας, ενισχύει το καθεστώς της γειτονικής χώρας εις βάρος των συμφερόντων μας, ενώ το ανοιχτό ζήτημα της FYROM, εξελίσσεται σε ήττα για τα ελληνικά συμφέροντα, αποδυναμώνοντας τις ελληνικές πρωτοβουλίες και θέσεις στην περιοχή μας.

10. Τα διευθυντήρια της Νέας Τάξης πραγμάτων μέσω της διαχείρισης και διακίνησης πληροφοριών από τα ΜΜΕ, διαμορφωμένα ήδη σε ολιγοπώλια, έχουν την δυνατότητα να παράγουν πολιτική και να διαμορφώνουν συνειδήσεις σύμφωνα με τις απαιτήσεις των συμφερόντων τους. Πρόκειται για απειλή

όσον αφορά την παιδεία, τον πολιτισμό και την δημοκρατία. Προτάσσουν τον δικό τους πολιτισμό και επεμβαίνουν αποφασιστικά στην κρίση της παιδείας. Πρόσφατο παράδειγμα η συν-χρηματοδότηση του Σχολικού Βιβλίου Ιστορίας της ΣΤ΄ Δημοτικού (και) από το CDRSEE και το Ίδρυμα Σόρος...

Ο «εκσυγχρονισμός» άνοιξε διάπλατα το παιχνίδι στους εμπόρους των ΜΜΕ να εισαγάγουν τα δικά τους πρότυπα κατανάλωσης και αναψυχής, πολιτικής και κοινωνικής συμπεριφοράς, χωρίς να θέσει κανέναν όρο, διαδικασία που συνεχίζουν και οι σημερινοί κυβερνώντες παρά τις αντίθετες διακηρύξεις τους, με αποτέλεσμα την ασυδοσία των καναλαρχών και των μεγαλοδημοσιογράφων, τις τηλεδίκες, την τηλεοπτική δημοκρατία εντέλει.

11. Το ΠΑΣΟΚ υπέστη καθολικό μεταμορφισμό. Από την διακήρυξη της 3ης Σεπτέμβρη και την πίστη στις σοσιαλιστικές και τις πατριωτικές αξίες κατέληξε στην αγκαλιά της δεξιάς σοσιαλδημοκρατίας, ακολουθώντας τις επιταγές του νεοφιλελευθερισμού.

Αντί να μετασχηματίσει την ελληνική κοινωνία, μετασχηματίστηκε το ίδιο. Μια από τις εκδοχές περί τέλους της Μεταπολίτευσης απορρέει από το τέλος του ΠΑΣΟΚ, βασικού πυλώνα — και δη ριζοσπαστικού — της Μεταπολίτευσης του 1974 στην Ελλάδα. Το ΠΑΣΟΚ σήμερα έχει χάσει την ηγεμονία που είχε παλαιότερα στην ελληνική κοινωνία, έχει αντικατασταθεί από την ΝΔ στο ζήτημα της διακυβέρνησης της χώρας αφενός, και την υπόλοιπη αριστερά στα κοινωνικά μέτωπα. Τέλος, όσον αφορά τα λεγόμενα εθνικά ζητήματα η γραμμή της αποεθνικοποίησής του είναι τόσο σαφής ώστε να μην χρήζει καν επιχειρηματολογίας.

Το τέλος της μεταπολίτευσης είναι εδώ, μπροστά στα μάτια μας άσχετα αν δεν μπορούμε να το διακρίνουμε ακόμη με ευκολία. Για το ΠΑΣΟΚ τούτο καθίσταται πιο οδυνηρό, δεδομένου ότι ήταν και είναι δομημένο, χρόνια τώρα, ως κόμμα (διαχείρισης και νομής της) εξουσίας. Με πλήρη εγκατάλειψη όποιων πολιτικών, λεηλατημένο από την εικόνα και μόνο, θα βιώσει συγκλονιστικά ό,τι έκανε πως δεν καταλαβαίνει. Το τέλος της όποιας πολιτικής του πρότασης, άρα και εμβέλειας, έχει χρονικό ορόσημο τις εκλογές του 2000, όπου το ΠΑΣΟΚ έφτασε στο τέλος του, πετυχαίνοντας την οριακή — και κατά κάποιους έως αμφισβητήσιμη — εκλογική του επικράτηση. Όταν ο σοσιαλ-φιλελεύθερος εκσυγχρονιστής Σημίτης διαπίστωσε ότι οδηγείτο σε εκλογική πανωλεθρία στις εκλογές του 2004, έδωσε το δακτυλίδι της διαδοχής στον Γ. Παπανδρέου. Ο τελευταίος, θεώρησε ότι έπρεπε να επισφραγιστεί η διαδοχή με δημοψήφισμα από το «λαό», έξω από οποιεσδήποτε θεσμικές διαδικασίες θα όφειλε να έχει ένα Κόμμα- Κίνημα συντεταγμένο. Ο τρόπος ανάδειξής του ως μοναδικού υποψηφίου με ποσοστά αντίστοιχα σοβιετικών καθεστώτων, καθώς και η σιωπή των κάθε λογής αξιωματού-

χων, έδειξε πόσο μακριά από τις λαϊκές ανάγκες και οράματα είχε καταλήξει το ΠΑΣΟΚ. Όμως, οι «1.000.000» ψήφοι δεν ήταν αρκετοί και ικανοί για να γλυτώσει το ΠΑΣΟΚ από την εκλογική ήττα. Το τέλος της Μεταπολίτευσης είχε φτάσει, τουλάχιστον για το ΠΑΣΟΚ.

Το τέλος της Μεταπολίτευσης δεν ήλθε με μια συγκλονιστική στιγμή, με κάποιο τραγικό γεγονός, εσωτερικό ή εξωτερικό. Απεναντίας, όπως όλα τα πράγματα σε τούτο τον τόπο, ξετυλίγεται αργά και βασανιστικά μπροστά στα μάτια μας. Για το ΠΑΣΟΚ ιδιαίτερα, αυτή η διαδικασία, εκτός από αργή και βασανιστική, θα είναι και επώδυνη. Η πρώτη δόση ήλθε το 2000 (τότε όλοι προσποιήθηκαν ότι δεν κατάλαβαν τίποτα). Ακολούθησε η ήττα του 2004, πάλι τίποτα. Τώρα, η τρίτη δόση εμπεριέχει και άλλα στοιχεία, δομικά — έως και υπαρξιακά. Η σημερινή κρίση είναι στην αρχή της, η 11η Νοεμβρίου 2007 ήταν απλώς ένας προσωρινός σταθμός.

Η σύγκρουση για την προεδρία μέσα στο ΠΑΣΟΚ εξελίχθηκε σε λανθάνουσα όσον αφορά την διαμόρφωση των συσχετισμών και τις — όποιες — πολιτικές τους θέσεις. Μπροστά στην αρχική επέλαση μεγάλου μέρους των ανασυγκροτημένων εκσυγχρονιστών» και του λαλίστατου — χωρίς να δεσμεύεται σε τίποτα, ούτε να λέει κάτι που να μας αφορά ως σοσιαλιστές — αρχηγού τους Βενιζέλου, οι λοιπές δυνάμεις, προκειμένου να αντιταχθούν, συσπειρώθηκαν κυρίαρχα γύρω από τον σημερινό πρόεδρό τους. Στην τελική φάση, όταν έγειρε η πλάστιγγα, συντάχθηκαν μαζί του και επιφανείς εκσυγχρονιστές. Με ποια κριτήρια έγινε αυτή η επιλογή, απαξιούν να απαντήσουν.

Τι έκανε στα τριάντισι χρόνια ο Γ. Παπανδρέου (διαπρύσιος υπερασπιστής του κατάπτυστου Σχεδίου Ανάν) που αξίζει τον κόπο να τον υπερασπιστούν δυνάμεις που προέρχονται από το αριστερό ΠΑΣΟΚ.; Δυστυχώς και αυτές οι δυνάμεις διακρίνονται από απουσία πολιτικής πρότασης, σχεδιασμού πλεύσης, συγκρότησης μιας αριστερής πρότασης διεξόδου, με αποτέλεσμα να παραπαίουν. Από την άλλη, το υπάρχον πολιτικό προσωπικό δεν μπορεί να κινήσει διαδικασίες παραγωγής μιας νέας ιδεολογικής πρότασης, πέραν της διαχείρισης.

Ο σημερινός αρχηγός του ΠΑΣΟΚ διακρίθηκε για την ιδιοκτησιακή λογική του όταν μετά την εσωκομματική του νίκη στις 11 Νοεμβρίου, δεν συμπεριέλαβε κανέναν από τους εσωκομματικούς του αντιπάλους στα νέα «όργανα». Ξαναρωτάμε για πολλοστή φορά τα τελευταία χρόνια: μπορείς να επικαλείσαι Δημοκρατία για την κοινωνία και να μην την εφαρμόζεις στο εσωτερικό του κόμματός σου; Είναι η λογική των αποκλεισμών αριστερή ή έστω «προοδευτική» πρόταση;

Το εναπομείναν αριστερό-οργανωμένο ΠΑΣΟΚ οφείλει να ξεπεράσει τον εαυτό του και να πράξει το αυτονόητο: να καταθέσει αριστερή πολιτική πλατφόρμα, με στόχο την συσπείρωση και την καταγραφή του δικού του

χώρου, να καταστεί διακριτός χώρος πέραν των εξουσιαστών και των μηχανισμών. Του χώρου των σοσιαλιστών, ριζοσπαστών και πατριωτών.

Είναι η τελευταία ιστορική ευκαιρία να καταγραφεί το εναπομείναν σοσιαλιστικό, ριζοσπαστικό, κοινωνικό και πατριωτικό ΠΑΣΟΚ. Είναι ιστορική ευκαιρία για συζήτηση και ξεκαθάρισμα θέσεων που αφορούν την φυσιογνωμία του ΠΑΣΟΚ. Πριν από την όποια ανα-κατάληψη της εξουσίας χρειάζεται ξεκαθάρισμα, ταυτότητα, συμμετοχή και προοπτική. Στο δρόμο, ίσως βρεθεί και το (απολεσθέν) όραμα. Ως τότε, ας αφεθεί στην άκρη η (Κίρκη) εξουσία.

Όσον αφορά την συμμετοχή ή όχι στις διαδικασίες του προαναγγεληθέντος συνεδρίου, τούτο οφείλει να είναι αποτέλεσμα σταθμίσματος πολλών παραγόντων όπως μεταξύ άλλων: της νομιμοποίησης διά της συμμετοχής ενός ήδη διαμορφωμένου συσχετισμού υπέρ του σημερινού προέδρου του ΠΑΣΟΚ και της επικύρωσης έτσι — με «δημοκρατικοφανή» τρόπο — μιας ήδη διαμορφωμένης κατάστασης και πορείας.

Οφείλουμε να συνεχίσουμε, από κει που ξεκινήσαμε, εμπνεόμενοι από τους αγώνες του ΠΑΚ, από την — διαχρονικής αξίας — Ιδρυτική Διακήρυξη της 3ης Σεπτέμβρη. Πατρίδα (γλώσσα, ιστορία, πολιτισμός, φυσικό και δομημένο περιβάλλον) και σοσιαλισμός (Εργατική Χειραφέτηση, Κοινωνική Απελευθέρωση, Αυτοδιαχείριση).

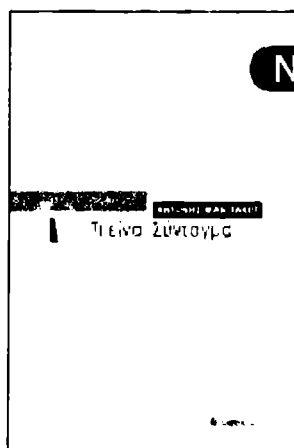
Δεν είμαστε μέρος του προβλήματος του κυβερνητικού ΠΑΣΟΚ. Το κίνημα μας αφορά δεδομένου ότι είμαστε ιδρυτικά του μέλη, μέρος των δυνάμεων των δομικών ρήξεων και της Αλλαγής.

Ιανουάριος 2008

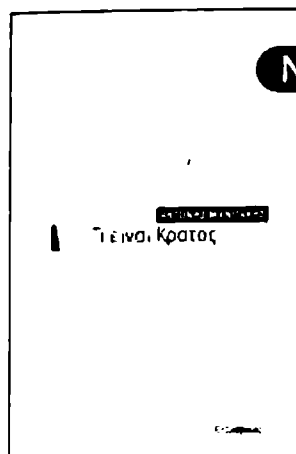
Τα στελέχη του ΠΑΚ και ιδρυτικά μέλη του ΠΑΣΟΚ:

Βασιλιάδης Δαμιανός, ΠΑΚ Μονάχου, μέλος Εθνικού Συμβουλίου ΠΑΚ, υπεύθυνος ΚΕΜΕΔΙΑ (Αθήνα), Έξαρχος Γιώργος, ΠΑΚ Μονάχου (Αθήνα), Καψωμένος Ανδρέας, ΠΑΚ Φλωρεντίας (Χανιά), Κουγιουμτζής Μιχάλης, Γραφείο ΠΑΚ Ρώμης, (Αλεξανδρούπολη), Λαμπρόπουλος Γιώργος, ΠΑΚ Μπολώνιας (Θεσσαλονίκη), Παπαγιαννόπουλος Γιώργος, ΠΑΚ Φλωρεντίας, μέλος Γραφείου Εθνικού Συμβουλίου ΠΑΚ το 1974 (Αθήνα), Στρομπολάκος Βασίλης, ΠΑΚ Μονάχου, εκδότης της εφημερίδας του ΠΑΚ «Αγώνας» (Αθήνα), Φακίτσας Λάμπρος, ΠΑΚ Μπολώνιας (Αμφιλοχία), Ψάλλας Αλέκος, ΠΑΚ Στουτγάρδης (Τρίκαλα).

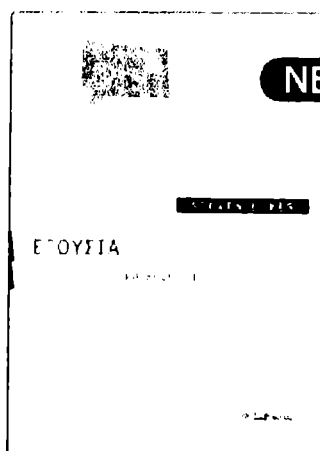
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΗΜΕΣ

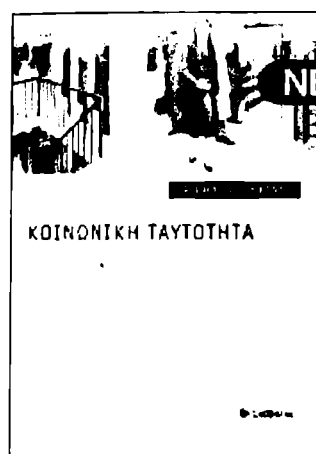
Αντώνης Μανιτάκης
Τι είναι Σύνταγμα
Σελ.: 232 Λ.Τ.: 12,70€

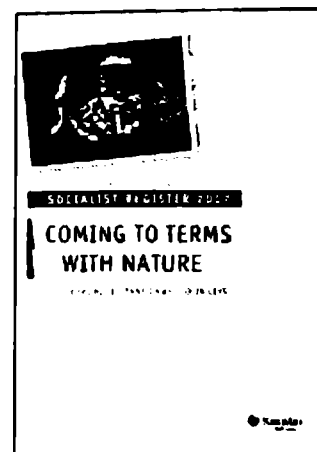
Αντώνης Μανιτάκης
Τι είναι Κράτος
Σελ.: 152 Λ.Τ.: 12,70€

Steven Lukes
Εξουσία
Μικρ.-Εισ.-Επιμ.: Σοφία Καταιζή Γουίλκινς
Μια ριζοσπαστική θεώρηση
Σελ.: 304 Λ.Τ.: 19,70€

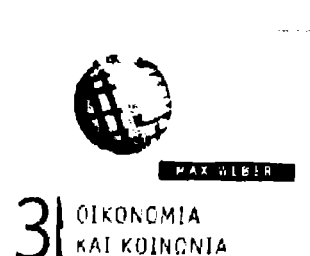

Richard Jenkins
Κοινωνική ταυτότητα
Σελ.: 312 Λ.Τ.: 19,70€

Leo Panitch &
Colin Leys (eds)
Socialist Register 2007
Coming to Terms with Nature
Σελ.: 432 Λ.Τ.: 19,70€

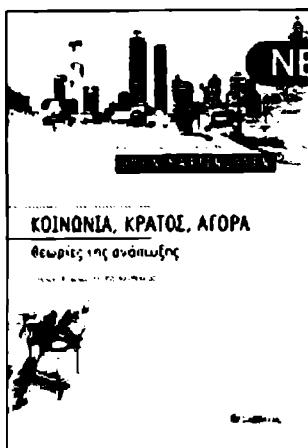
- Socialist Register 2007: 20th Anniversary Edition
- Socialist Register 2007: 21st Anniversary Edition
- Socialist Register 2007: 22nd Anniversary Edition

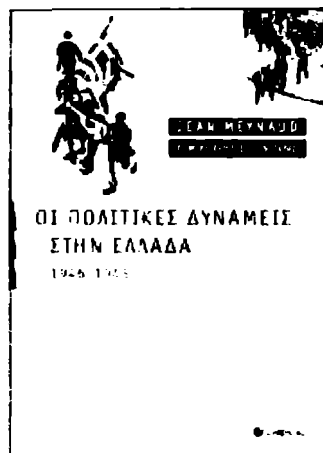
Max Weber
Οικονομία και κοινωνία
Μικρ.-Εισ.-Επιμ.: Θανάσης Γκιουρας
Α' τόμος: *Κοινωνιολογικές έννοιες*
Σελ.: 688 Λ.Τ.: 29,70€
Β' τόμος: *Κοινότητες*
Σελ.: 264 Λ.Τ.: 19,70€
Γ' τόμος: *Κοινωνιολογία της θρησκείας*
Θρησκευτικές κοινότητες
Σελ.: 496 Λ.Τ.: 27,70€

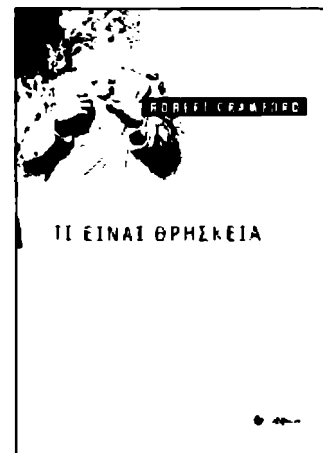
Αθήνα: Ζ. Πηγής 18, τηλ.: 210 33 01 251
Θεσσαλονίκη: Β. Ηρακλείου 47, τηλ.: 2310 270 226
Λευκωσία: Αλκαίου 15, τηλ.: 22872101-2
www.savvalas.gr

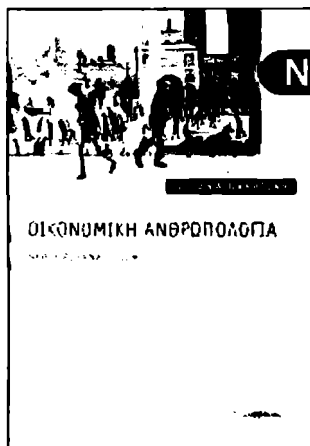
John Martinussen
Κοινωνία, κράτος, αγορά
θεωρίες της ανάπτυξης
Σελ.: 592 Λ.Τ.: 27,70€

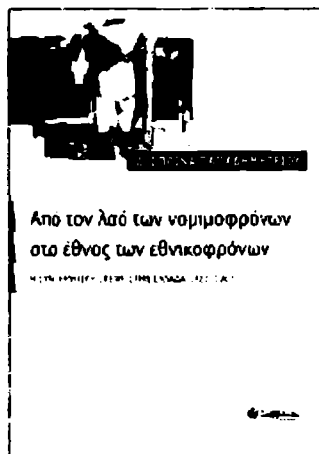
Jean Meynaud,
Π. Μερλόπουλος, Γ. Νοταράς
Οι πολιτικές δυνάμεις
στην Ελλάδα
Α' τόμος: σελ.: 656 Λ.Τ.: 34,70€
Β' τόμος: σελ.: 744 Λ.Τ.: 34,70€

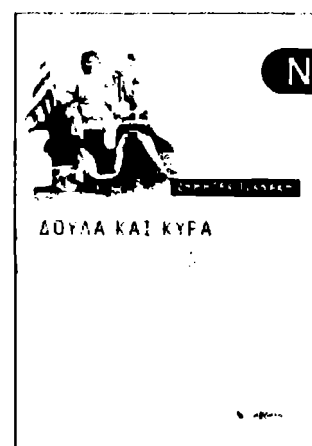
Robert Crawford
Τι είναι θρησκεία
Σελ.: 320 Λ.Τ.: 19,70€

Susana Narotzky
Οικονομική ανθρωπολογία
Νέοι προσανατολισμοί
Σελ.: 368 Λ.Τ.: 19,70€

Δέσποινα Ι. Παπαδημητρίου
Από τον λαό των νομιμο-
φρόνων στο έθνος των
εθνοκοφρόνων
Η συντηρητική σκέψη στην Ελλάδα
1922 - 1967
Σελ.: 328, 16 εικόνες, Λ.Τ.: 19,70€

Δήμητρα Τζανάκη
Δούλα και κυρά
Οψεις εθνικισμού: Ρόλοι
και συμπεριφορές στην
Ελλάδα των ρομαντικών
χρόνων 1836-1897
Σελ.: 496 Λ.Τ.: 24,70€